

ningerne, vil være at udrede forlobs af Kjøbesummen og saaledes ikke vil falde Auktionsrefvirenten til Last, undtagen naar der ikke udkommer Tilstræffelig til Dækning af hans Fordring. Forsaa vidt Følgen heraf nu bliver, at en senere Prioritetshaver kommer, til at finde sig i, at Omkostningerne løbe op til et større Beløb, fordi Auktionen skal være et Middel til, at ogsaa de foregaaende Prioritetshavere kunne faa Fyldestgjørelse, vil Resultatet neppe blive anset for skodende; tænker man sig, at de foregaaende Prioritetshaveres Fordringer ere i Executionstand, vil Refvirenten endog være langt bedre tjent med, at de, som efter Forslagets Ordning, maa slutte sig til hans Forsølgning istedetfor at iværksætte en selvstændig. Den Indvending, der i den omhandlede Henseende kan gøres mod Forslaget, kan altsaa i hvert Fald kun gaa ud paa, at en forsølgende Panthaver kan komme til at bære en noget forøget Udgift i Salær til sin Sagfører, for at Auktionsvilkaarene i de senere Panthaveres Interesse kunne blive i alle Henseender klart og fuldstændigt affattede. Men det Offer, der saaledes kræves, er vistnok saa ringe, at det ikke kan volde nogen Betænkelse, selv om man betragter Sagen fra en første Prioritetshavers Standpunkt.

Undersøger man dernæst, hvilke Indrømmelser Forslaget kræver af de øvrige i Tingens Berettigede i Modsatning til Auktionsrefvirenten, da vil det sees, at hvad Forslaget fremfor den gjældende Ret fordrer af dem, væsentlig kun er, at de skulle give Møde i det til Konditionernes Forhandling berammede Møde for at erklære sig over disses Lovlighed, eller at de dog i den Anledning skulle anstille Overbejser og tage Beslutninger. Det er indlysende, at dette slet ikke er noget Offer, forsaavidt Talen er om saadanne Prioritetshavere, som staa fare for, at deres Prioritet ganske eller tildels skal blive udsløttet ved Tvangsauktionen; thi fra deres Side vil der vistnok ogsaa under den bestaaende Ordning, blive givet Møde ved Auktionen. Og selv om man tænker paa Prioritetshavere, som vilde have unbladt Saabant, hvis de ikke ved Reglen i § 22 vare blevne tvungne dertil, maa det vistnok forsaavidt de i Prioritet staa bagefter Auktionsrefvirenten, indrømmes, at den Byrde, der saaledes paalægges dem, er for Intet at regne imod de store Fordele, Forslaget byder dem, nemlig Garanti for, at Auktionen holdes paa en i alle Henseender forsvarlig Maade, og for, at Ejendommen ikke tilslaaes en aldeles ubederhæftig Person, samt endelig Udset til at faa Betaling uden nogen Rets-

forfølgning. Derimod vil man maaste mene, at Forslaget er gaaet de Panthavere, som i Prioritet staa foran Auktionsrefvirenten, for nær ved at fordrer af dem, at de skulle erklære sig over, de af ham forfattede Auktionsvilkaar, og eventuelt i den Anledning give Møde, en Betragtning, som navnlig vil være af Betydning for første Prioritetshavers Bedkommende. Efter den gjældende Ret behøver første Prioritetshaver i Regelen ikke at bryde sig om, at Pantet sættes, til Tvangsauktion af en Anden, men kan uden at give Møde ved Auktionen rolig afvente dennes Udfald, medens han efter Forslaget kan blive nødsaget til, skjønt han intet andet onst end fremdeles at lade sin Kapital forblive henstaaende i Ejendommen, endog flere Gange at have Møjlighed og sætte sig i Udgift for at lade møde i Anledning af sekundære Prioritetshaveres Auktioner. Dette kan synes at være en ikke ringe Ulempe, og man vil maaste befrygte, at Følgen heraf skal blive, at Kapitalerne især under den udstrakte Udgang, der nu er til at faa dem anbragte paa andre Maader, skulle blive dragne bort fra de faste Ejendomme. Ligeoverfor en saadan Betragtning maa det for det Første fremhæves, at det vistnok allerede nu ingenlunde er ualmindeligt, at første Prioritetshaver lader møde ved en over Pantet af en sekundær Panthaver afholdt Auktion. Det vides saaledes, at Overformynderiet i Kjøbenhavn altid lader møde, naar det bringer i Erfaring, at en Ejendom, hvori Overformynderiet har Pant, gaar til Tvangsauktion. Dernæst maa det hævdes, at det i mange Tilfælde vistnok vil være aldeles uden nogen Betænkelse at indføre den omhandlede Mødepligt. Dette gjælder navnlig, naar Talen er om offentlige Instituter, som i større Udstrækning laane ud mod Pant i faste Ejendomme. Saadanne Instituter ville paa de fleste Steder i Landet have fast antagne Fuldmægtige, og det synes at maatte være af mindre Betydning for dem, om de af en saadan Fuldmægtig maa fordrer, at han i et noget større Omfang end hidtil maa give Møde ved Tvangsauktioner. Det Anførte finder Anvendelse paa Kreditforeningerne og vistnok paa adskillige Banker og Sparekasser. Om Overformynderiet er talt ovenfor. For private Kapitalister og saadanne offentlige Instituter, der ikke have Karakteren af Laaneinstituter, vil det derimod vel kunne medføre nogen Ulempe at skulle sætte sig i Udgift i den omhandlede Anledning, men i saa Henseende maa det mærkes, at Forslaget ved forskjellige Bestemmelser har søgt at gjøre den omhandlede Mødepligt saa lidt byrdefuld som muligt. Ifølge § 22 3die Stykke skal